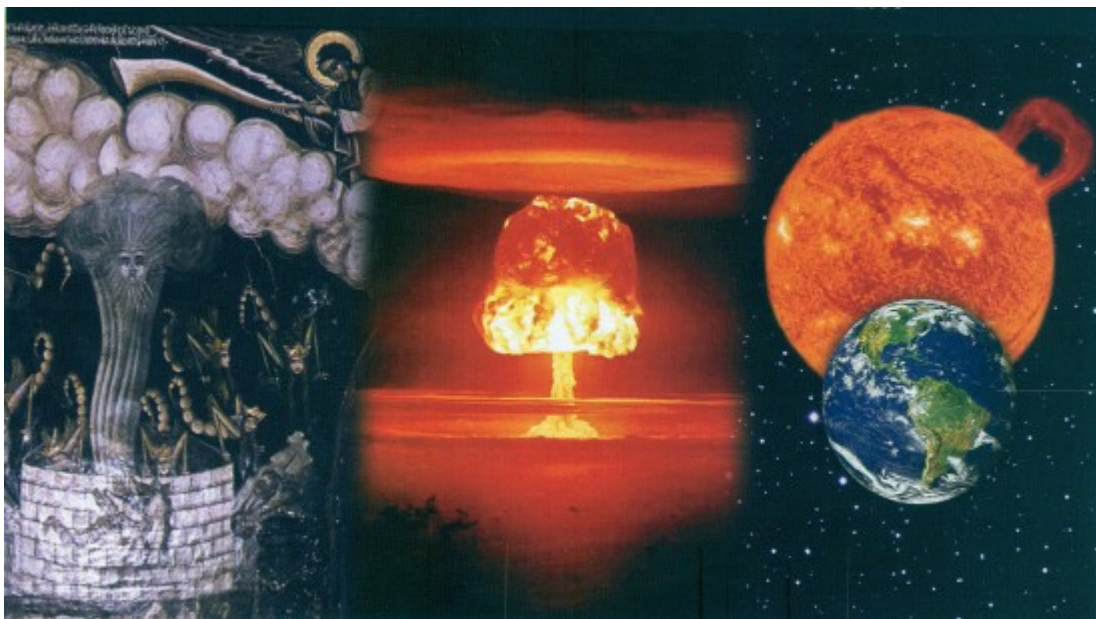
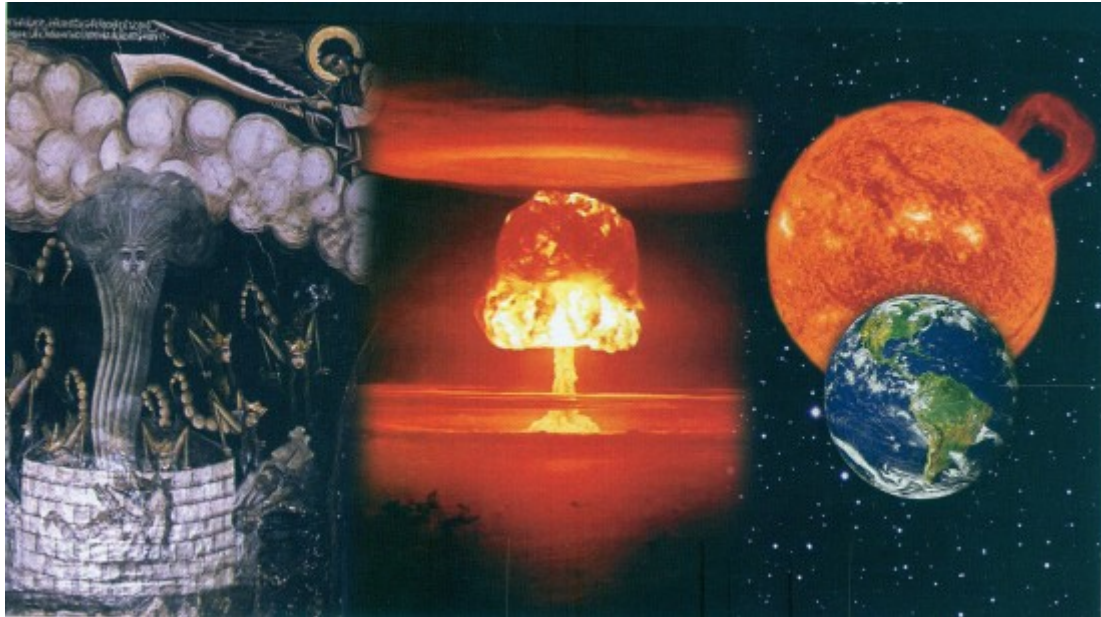

Εσύ Τον περιμένεις;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Το σημερινό Ευαγγέλιο αναφέρεται στο εσχατολογικό μέλλον σε άμεση αναφορά με το ιστορικό παρόν και επικεντρώνει την προσοχή μας στις προϋποθέσεις εισόδου του ανθρώπου στη βασιλεία των ουρανών. Πρόκειται για το ονομαζόμενο «Ευαγγέλιο της Κρίσεως». Θεωρώ ότι έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να ενσκήψουμε στην περικοπή αυτή και να δούμε νηφάλια τις προσεγγίσεις που κάνει ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός για το θέμα αυτό της Κρίσεως. Πιθανώς ο λόγος του να μας αιφνιδιάσει γιατί κινείται σε μια εντελώς διαφορετική λογική από αυτήν που συνήθως εμείς καλλιεργούμε σ' εμάς και τους άλλους και έτσι διαμορφώνουμε

αυθαίρετα τις δικές μας θρησκευτικές πεποιθήσεις.

Προηγουμένως ο Κύριος είχε μιλήσει με τη γλώσσα των παραβολών για τη βασιλεία του Θεού. Αναφέρθηκε στην εγρήγορση των δέκα Παρθένων για την έλευση του Νυμφίου, καθώς και στην καλλιέργεια των ταλάντων που εμπι-στεύθηκε ο Κύριος στους δούλους του. Και τώρα, στη συνέχεια, όχι πλέον με την παραβολική γλώσσα, αλλά με τη γλώσσα του εσχατολογικού ρεαλισμού, προχωρεί σε μια δραματική περιγραφή της σκηνής της Κρίσεως και των κριτηρίων δικαίωσης.

Ο χρόνος του «τέλους»

Βρισκόμαστε σε αναμονή της Δευτέρας Παρουσίας και της εσχατολογικής Κρίσεως. Μετά τα δραματικά γεγονότα της Σταύρωσης και τα ελπιδοφόρα της Ανάστασης, οι πιστοί με λαχτάρα περίμεναν και περιμένουν ανά τούς αιώνες την ώρα της εκ νέου έλευσης του Κυρίου. Στους πρώτους Χριστιανούς, μάλιστα, η προσδοκία αυτή ήταν ακόμη πιο έντονη. Παρακαλούσαν στις προσευχές τους και στις συνάξεις τους όλοι οι πιστοί ομοθυμαδόν, κραυγάζοντας «μαραναθά», δηλαδή «έρχου Κύριε Ιησού», όπως μας υπενθυμίζει η Αποκάλυψη του Ιωάννη, ένα από τα τελευταία κείμενα, της Καινής Διαθήκης.

Βέβαια η απάντηση ήταν «ναι, έρχομαι ταχύ», αλλά ο χρόνος της δεύτερης έλευσης παραμένει άγνωστος και απροσδιόριστος μέσα στην ιστορία. Κάθε δε προσπάθεια ορισμού και προσδιορισμού του «τέλους» είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι για την πνευματική πορεία. Έξαλλου, για την Εκκλησία η κάθε ώρα και η κάθε στιγμή θεωρείται «έσχατη» και πάντα οι πιστοί καλούνται σε πνευματική εγρήγορση. Η σωτηρία πραγματοποιείται στο «νυν» και στο «τώρα» της ιστορίας - «ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». Στην αίσθηση ενός επικείμενου «τέλους» η απάντηση έρχεται πάντοτε στερεότυπα «ούπω το τέλος».

Όταν δε κάποτε οι μαθητές τόλμησαν να ρωτήσουν τον Κύριο, σχετικά με το πότε θα συμβούν τα εσχατολογικά γεγονότα και «πότε» θα έρθει το πάντοτε αναμενόμενο «τέλος», ο Ιησούς τους επέπληξε αυστηρά, λέγοντας «ουχ υμών εστί γνώναι χρόνους ή καιρούς». Και σε μια άλλη περίπτωση, με την ίδια έμφαση, ώστε να μην αφήσει περιθώρια αμφιβολιών και για να καταστήσει σαφές σε όλους ότι δεν πρέπει να ασχολούνται με θέματα προσδιορισμού των εσχάτων, είπε την συγκλονιστική εκείνη διαβεβαίωση· «περί δε της ημέρας εκείνης ή της ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι εν ουρανώ, ουδέ ο υιός, ει μη ο Πατήρ μόνος».

Κανείς, λοιπόν, δεν γνωρίζει ούτε μπορεί να προσδιορίσει το χρόνο του «τέλους»,

ούτε άνθρωποι, ούτε άγγελοι, ούτε και προφήτες ή προφητεύοντες ιεροκήρυκες και θεολόγοι. Όποιος θα επιχειρήσει να μιλήσει γι' αυτό το θέμα ή είναι ψευδοπροφήτης ή λαοπλάνος θρησκευτικός απατεώνας. Και τέτοιοι υπάρχουν, δυστυχώς, πολλοί σε κάθε εποχή, που δημιουργούν σύγχυση και αναστάτωση στους απλοϊκούς ανθρώπους.

Πρέπει δε να ξέρουμε, ότι αυτοί δεν προέρχονται μόνο από το χώρο των αιρετικών, αλλά και από το δικό μας κόσμο των ημιμαθών συντηρητικών, που επιδιώκουν να παίξουν ρόλο χαρισματικών και διορατικών στη ζωή μας. Υπάρχουν μοναχοί, κληρικοί και θεολόγοι, που αποστασιοποιούνται από το παρόν και την ιστορία, εσχατολογικοποιούν τα πάντα στη ζωή και πιστεύουν πως αν δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα εσχατολογικής απειλής και πνευματικής τρομοκρατίας θα παρακινήσουν τους ανθρώπους να πιστεύσουν. Αγνοούν, όμως, πως μια τέτοια πίστη που προέρχεται από φόβο ή την πνευματική και ψυχολογική βία δεν είναι αληθινή πίστη. Και πολύ περισσότερο δεν αγιάζει ποτέ τέτοια ανελεύθερη πίστη.

Πηγή: Γεωργίου Π. Πατρώνου, Ομότιμου Καθηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών, Κήρυγμα και Θεολογία, τ. Β' .